warjo sanud, wotsid nemmad puhkada. Agga nüüd tousis riid nende seas, kelle ommaks se hobbone piddi jäma. Üks ütles: „minna tahhan sedda ennesele pid„dada.“ Teine hüdis: „mis sinnul „temmaga tegaemisi? eks minnul olle ka „osa temmast?“ — „Pea suud,“ wastas teine ja löi kädd rusikusse, „weel „tänna kui agga kaupa saan, müüm ma „tedda ärra.“ — „Ei koggoni“, ütles teine, „eks se olle minno?“ — ja jenega hakkasid mehhed teine teise karwo kinni, kiskusid ja pekksid teine teist urmeks ja werriseks. — Üks kolmas warras, kes kaugelt metsa warjus sedda riido selgeste olli kuulnud ja näinud, tulli nüüd tasja hiljokeste, ja wöttis äkkiste tedda warrastud hoost, astus selga, ja sõitis kui tuul temmaga ärra. Nenda ollid mol-

mo lemodwargad, kes riido läksid, nüüd temmast ilma, ja hobbone kolmandama käes. — Se, kelle omma se hobbone olli, hakkas kohhe omma takkaotsima, ja õnneks leidis ta tedda pari päwa pärast selle warga jures, kes tedda teiste käest olli ärra wõtnud. Et ta kül essiteks ennast wabbandas ja ütles, tedda ostnud ollewad, siiski tal ei olnud ühhesuggust kõnnet. Tedda widi kohtusse, ja seal ta tunnistas keik ülles. Need teised kaks warga said ka kinniwõetud, iggaüks sai sedda mõda omma nuhtlust, kui ta tõ wäärt olli.

Kui kaks kurja ja pahha innimest teine teisega tõbbrust tewad, siis ei olle sest tõbbrusest ellades suurt luggu piddada. Tõbbrus innimeste wahhel on üks kallis ja maggus asi, ja kes ühhe ustawa tõ-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 28